

Em Là Ánh Sáng

Mười hai tiếng đồng hồ cúp điện. Mười hai tiếng đồng hồ đã qua. Mặt trời chói lòa. Nắng buổi mai ngày mới mọc mà...tóc của em rất xa, anh nhớ!

Còn câu nào nói nữa...hơn câu Kinh hàng ngày?
Không có em không ai để trái đất này điểm lệ!

Anh hái nụ hoa hồng trắng để trên ghế, anh ngồi dưới đất ngắm em. Tiếng chim hết rồi. Những con bướm bay tới. Ngày mới. Anh chào em, ngày-mới-của-anh!

*

Tôi nghĩ tới màu xanh của con chim rất hiếm.

Tôi nhớ Thái Tử Tất Đạt Đa ngày đầu tìm Đạo. Ông gặp một con chim bị thương, ông rút mũi tên găm nó, ông vuốt ve nó và ông thả nó bay...Những chuyện tiếp theo sau không hay. Con chim đã bay. Rồi thôi!

Em cũng là con chim xanh. Em không sao cả. Em giống như chiếc lá. Chiếc lá mùa Xuân. Chiếc lá trên cành. Chiếc lá màu xanh. Em làm anh nhớ!

*

Mười hai tiếng đồng hồ cúp điện, tôi uống thuốc ngủ và ngủ một giấc dài. Khi thức dậy, mở đèn không sáng. Tôi thật lãng mạn, nghĩ em đang đi trong trời mờ sương! Sương Mai...Tôi ra vườn, trời cũng chưa sáng. Vào lại nhà, chỉ mù sương bay theo...

Tất cả đều phải "treo". Cả bài thơ tình-buổi-sáng!

*

*Anh hôn em hoa hồng trắng.
Anh hôn em bao nhiêu cho vừa?
Em à anh muốn em chờ đợi
Đọc một bài thơ trong buổi trưa...*

Trần Vấn Lệ